

Beste raadslieden, en alle andere aanwezige.

Vandaag gaan jullie het hebben over nprz .

Ik wil jullie graag vertellen wat dit met mij en mijn gezin heeft gedaan en met vele andere bewoners die negatief zijn geraakt door nprz.

Ik ben merel hoes 38 jaar oud en een alleenstaande trotste moeder van 2 lieve kinderen, en helaas oud bewoner van carnisse.

19 jaar geleden werd mijn dochter geboren en vonden wij een leuk huis in carnisse.

Wij hebben op 5 verschillende adressen gewoond in de wijk en belanden uit eindelijk in de fazantstraat, leuk knus beneden huisje met tuin.

Afgezien dat het iets aan de kleine kant was en het enkele beglazing had hebben wij hier met heel veel plezier gewoond.

Je zit lekker centraal en de school van mijn kinderen zit hier. Ik had een betaalde baan in de wijk en doe vrijwilligerswerk in een weggeefwinkel.

Ik had hele lieve burens woonde in een leuke straat en ken heel veel mensen in carnisse.

De vader van mijn kinderen heeft na onze relatiebreuk een huis kunnen vinden een paar straten bij mij vandaan.

Naarmate mijn kinderen ouder werden wouden hun graag co-ouderschap, en dit was prima te doen aangezien we dicht bij elkaar woonde.

Van zijn huis was al snel duidelijk dat dit gesloopt zou worden.

Maar aan het begin van de corona tijd kreeg ook ik een brief op de deurmat dat ons huis gesloopt zou worden.

Na protesteren met buurtbewoners ging dit plan niet door, maar zou er gerenoveerd of samengevoegd worden.

Ik ben naar elke bijeenkomst geweest.

Hele duidelijke definitieve plannen heb ik nooit gehoord. Mijn buurvrouw die daar nog steeds woont en niet weggaat weet nog steeds van niks hoe kan dat?

Wij kregen de optie om te blijven maar dan zou er niks aan je woning gebeuren, of je ging verhuizen kreeg bemiddeling naar een nieuwe woning en een verhuisvergoeding.

Maar ik wou niet weg en dat heb ik jaren volgehouden,

Ik wou Niet weg uit ons huis, maar ook niet uit onze wijk.

Na een paar jaar kon ik de onzekerheid niet meer aan.

Je huis hoort je veilige haven te zijn, zo voelde het voor mij al een tijdje niet.

Samen
met 2 buren gesprek aangevraagd met de gemeente en aangegeven dat we wouden verhuizen.
en.

Het proces kwam in werking. Wat zijn je wensen en vanaf wanneer wil je verhuizen.

Wij zijn verhuisd zodra mijn zoon groep 8 heeft afgerond. Mijn ex was inmiddels al verhuisd naar Hoogvliet.

Ik gaf aan te willen verhuizen naar Vreewijk . Na korte tijd kregen wij een leuk huis aangeboden.

Ik dacht goed voorbereidt te zijn. Maar 2 maanden fulltime klussen en een nieuwe verhuurder die het continu liet afweten want het nieuwe huis mankeerde nogal veel was het tijd om te vertrekken.

Korte tijd daarna is alles mij te veel geworden. Ik kreeg een burn-out en ontwikkelde een dwangneurose. Mijn zoon kreeg een vorm van verlatingsangst waarvoor hij hulp heeft gekregen.

In de zomer werd het iedereen in huis te veel en zijn mijn kids weggelopen naar hun vader,

En als klap op de vuurpijl raakte ik door dit alles mijn werk kwijt.

Daar zat ik dan in mijn nieuwe huis

En natuurlijk ben ik blij met mijn nieuwe huis maar het voelt nog steeds niet als thuis.

Het nprz beleid? Wie heeft dat verzonnen... Waar zijn wij als bewoners in dit hele verhaal.

Rotterdam is van ons! En jullie zouden ons er veel meer moeten bij betrekken dan tot nu toe is gebeurd.

Maakt het jullie wat uit wat er met ons gebeurt. hebben jullie hier over nagedacht vanuit de ogen van de bewoners.

Ik wil ze in ieder geval bedanken voor alle onrustige jaren die zijn geweest en die nog gaan komen

. bedankt.